

Sygn. akt. IV Ka 8/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2014 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Mariola Urbańska - Trzecka

Protokolant st. sekr. sądowy Aleksandra Deja - Lis

przy udziale oskarżyciela -----

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2014 roku

sprawy **K. M.**

obwinionego z art. 86§1 k.w. w zw. z art. 25 ust. 1 ustawy PoRD

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 5 listopada 2013 roku sygn. akt XIV W 2154/13

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60,00 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty za II instancję i obciąża go zryczałtowanymi wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 50,00 (pięćdziesiąt) złotych.

Sygn. akt IV Ka 8/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 5 listopada 2013 roku, sygn. akt XIV W 2154/13 K. M. został uznany za winnego tego, że w dniu 14 grudnia 2012 roku około godziny 16.50 w B. na ulicy (...), kierując pojazdem O. (...) o nr rej. (...), wykonując manewr skrętu w lewo w ulicę podporządkowaną, nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu pojazdowi jadącemu z kierunku przeciwnego ul. (...) skręcającemu w prawo w ulicę podporządkowaną, czym stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym P. S. tj. wykroczenia z art. 86 1 kw i za to na podstawie tego przepisu wymierzono obwinionemu karę grzywny w kwocie 600 złotych.

Wyrok zawiera także rozstrzygnięcie o kosztach procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obwiniony zaskarżając wyrok w całości na swoją korzyść.

W apelacji nie sformułowano zarzutów, a jedynie wniosek o uniewinnienie obwinionego od zarzucanego czynu, względnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji obwiniony zakwestionował ocenę dowodów wskazując, że wyrok jest nietrafny, oparty został na błędnych ustaleniach faktycznych co do osoby sprawcy, bowiem obwiniony co wynika z zeznań świadków K. C.J. K.w czasie zdarzenia przebywał w miejscowości oddalonej od B.około 100 km, zaś świadek P. S.mógł się pomylić tak

co do numerów rejestracyjnych pojazdu uczestniczącego w zdarzeniu jak i osoby kierującego, którego rozpoznał tylko po kucyku.

Sąd odwoławczy zważył co następuje:

Apelacja obwinionego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Stwierdzić w pierwszym rzędzie należy, że w ocenie sądu odwoławczego - sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, po czym poczynił trafne ustalenia faktyczne, w zakresie określonym w części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, po przeprowadzeniu prawidłowej i nie budzącej zastrzeżeń oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie dochodząc do słusznego wniosku, że materiał zebrany w sprawie pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, że obwiniony K. M. dopuścił się zarzucanego mu wykroczenia, a jego wina, jak i okoliczności przypisanego wykroczenia nie budzą żadnych wątpliwości. Zgodnie z przepisami procedury sąd zebrał i ujawnił pełny materiał dowodowy niezbędny do ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia o przedmiocie procesu. Lektura uzasadnienia wskazuje, że sąd dokonał zgodnej z wymogami i zasadami procesowymi, wszechstronnej i rzetelnej analizy i oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, stosownie do wskazania zawartego w art. 4 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w., uwzględnił zarówno dowody przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść obwinionego, nie przekraczając przy tym zasady swobodnej ich oceny, z których to wyprowadził prawidłowe wnioski, które odpowiadają zasadom logicznego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, zgodnie z treścią art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. Sąd orzekający wskazał, jakie fakty uznał za dowiedzione, na czym opierał poszczególne ustalenia i dlatego nie uznał dowodów przeciwnych.

W związku z powyższym podkreślić należy, iż proces wyrokowania w przedmiotowej sprawie w pełni odpowiada przepisom procedury w sprawach o wykroczenia.

Czyniąc natomiast zadość stosownym wymogom procesowym przewidzianym dla postępowania odwoławczego treścią przepisów art. 433 § 2 i 457 § 3 k.p.k., w zw. z art. 82 § 2 k.p.w. należy stwierdzić co następuje w odniesieniu do zarzutów wynikających z uzasadnienia apelacji obwinionego.

Nie istnieją żadne racjonalne przesłanki by podzielić zarzuty dotyczące dowolnej oceny dowodów (obrazy przepisów prawa procesowego) jaki i błędu w ustaleniach faktycznych. Są całkowicie chybione. Podniesione zarzuty, co trzeba wyraźnie stwierdzić, że mają wybitnie polemiczny charakter i w żaden sposób, przywiedzona w apelacji argumentacja nie może podważać tej analizy i oceny dowodów jaka została zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a którą Sąd odwoławczy w całej rozciągłości podziela i się do niej odwołuje nie widząc potrzeby jej szczegółowego powtarzania.

Sąd orzekający, rozstrzygając o winie lub niewinności obwinionego kieruje się własnym wewnętrznym przekonaniem, nieskrępowanym żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi, a przekonanie to pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. dopóki nie zostanie wykazane, że sąd I instancji oparł swoje przekonanie o winie lub niewinności oskarżonego (ych) bądź na okolicznościach nieujawnionych w toku przewodu sądowego, bądź ujawnionych, ale ocenionych w sposób sprzeczny ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

Tego rodzaju uchybień autor apelacji nie wykazał, w każdym razie nie sposób przyjąć, że dowody, na których sąd oparł swoje orzeczenie, a na które wskazał w uzasadnieniu wyroku, są sprzeczne i niejasne i by dokonując ich analizy i oceny, przyznając im walor wiarygodności sąd naruszył zasady wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd rejonowy na co wskazuje treść uzasadnienia w sposób wnikliwy dokonał analizy wszystkich źródeł dowodowych we wzajemnych powiązaniu i słusznie doszedł do przekonania, że ów materiał pozwala na jednoznaczne przypisanie winy K. M. w zakresie przypisanego wykroczenia.

W realiach niniejszej sprawy - w ocenie sądu odwoławczego - analiza dowodów zgromadzonych w przedmiotowej sprawie nie potwierdza zarzutów podniesionych przez autora apelacji, że orzeczenie oparte zostało o błędne ustalenia co do osoby sprawcy wykroczenia w wyniku dowolnej oceny materiału dowodowego, w szczególności

nie dania wiary zeznaniom świadków K. C.i J. K., którzy to świadkowie podali w swych zeznaniach, że oskarżony w czasie zdarzenia przebywał poza B., a tym samym nie mógł być sprawcą zarzucanego mu wykroczenia.

Apelacja w tej części jawi się więc jako typowo polemiczna wobec ustaleń sądu orzekającego oraz logicznej i w pełni przekonującej argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie dostarczając jakichkolwiek merytorycznych argumentów pozwalających na podzielenie zarzutu obrazy przepisów postępowania w zakresie oceny dowodów.

Sąd meriti w sposób drobiazgowy dokonał oceny zeznań wszystkich świadków, a ocena ta w ocenie sądu odwoławczego pozostaje całkowicie pod ochroną art. 7 kpk. Słusznie sąd I instancji odmówił wiary twierdzeniom obwinionego i zeznaniom wspomnianych świadków, że obwiniony w czasie kiedy doszło do zdarzenia drogowego będącego przedmiotem rozpoznania przebywał w innym miejscu w ich towarzystwie.

Niezależnie od argumentacji, którą sąd I instancji kierował się odmawiając przymiotu wiarygodności tak obwinionemu jak i K. C. oraz J. K., zaprezentowanej w uzasadnieniu wyroku, także zasady doświadczenia życiowego i logicznego myślenia wskazują, iż niewiarygodnie brzmią zeznania świadków składane około 10 miesięcy po rzekomym spotkaniu, w których świadkowie podają nie datę spotkania i jego godzinę, czas trwania spotkania, które dziwnym zbiegiem okoliczności pokrywają się z czasem zdarzenia drogowego w którym uczestniczył pojazd należący do obwinionego, kierowany przez niego samego, nie pamiętając równocześnie jakichkolwiek dat innych spotkań z obwinionym.

Wobec jednoznacznej wymowy zeznań świadka P. S., który nie tylko rozmawiał z obwinionym na miejscu zdarzenia, spisał numery rejestracyjne pojazdu, wreszcie kiedy obwiniony odjechał z miejsca zdarzenia nie czekając na przyjazd policji, by umożliwić jego identyfikację opisał jego charakterystyczny wygląd z uwagi na fryzurę, nie może budzić żadnych wątpliwości, że świadkowie K. C. i J. K. złożyli nieprawdziwe zeznania co do okoliczności rzekomego spotkania w dniu 14 grudnia 2012 roku, chcąc jako koledzy poprawić sytuację procesową obwinionego.

Podzielić zaś też należy stanowisko sądu meriti, że P. S. nie miał żadnego powodu i interesu by bezpodstawnie pomówić obwinionego o udział w zdarzeniu.

Uwzględniając powyższe należy stwierdzić, że żadną miarą zebrany w sprawie materiał dowodowy, wbrew twierdzeniom autora apelacji nie pozwala na postawienie Sądowi Rejonowemu zarzutu obrazy przepisów postępowania, które wpływałyby na trafność zaskarżonego orzeczenia.

Z tych wszystkich względów Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji i zaskarżony wyrok jako słuszny utrzymał w mocy

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w.